

Arrest

nr. 97 440 van 19 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Kirgizisch staatsburger van Dungaanse origine. U werd geboren op 8 november 1993 in Bishkek (provincie Chuy, Kirgizië).

Sinds 2009 werkte u op de markt ‘Dordoy’ in Bishkek, waar u een container had waarin u huishoudapparatuur verkocht. U kocht deze huishoudtoestellen van 5 Chinese staatsburgers van Dungaanse origine die ze vanuit China invoerden in Kirgizië. Soms leverden ze de door u bestelde goederen bij u op de markt en soms ontmoette u hen aan de douane van de grens tussen Kirgizië en China, waar de door u bestelde goederen vervolgens werden overgeladen.

U raakte goed bevriend met deze leveranciers en zag hen ook buiten uw werkuren. Zo kwamen ze soms bij u thuis op bezoek of gingen jullie samen op stap. Toen u op een dag van de markt naar huis onderweg was, werd u opgebeld door uw broer. Hij raadde u af naar huis te komen omdat de politie er was langs gekomen. U ging vervolgens naar uw vriend. Daar vernam u wat later van uw moeder en uw broer dat de politie bij u thuis alles overhoop had gehaald en er kwam omdat ze op zoek waren naar u. Van de politie vernam uw familie immers dat uw Chinese handelspartners door de Chinese en Kirgizische autoriteiten worden gezocht omdat zij in China betrokken waren bij iets van politieke aard, en dat u omwille van uw banden met deze Chinese staatsburgers er nu eveneens van verdacht wordt hierbij betrokken te zijn.

U keerde niet meer naar huis terug, maar overnachtte bij uw vriend en besloot het land te ontvluchten. De volgende dag, op 17 of 19 juni 2012, nam u een taxi naar Almaty (Kazachstan), waar u bij uw oom verbleef. Op 5 juli 2012 reisde u vervolgens per vliegtuig samen met uw oom naar Moskou (Rusland), waar u via uw oom een persoon ontmoette bij wie u twee nachten overnachtte. In Moskou nam u telefonisch contact op met uw moeder, van wie u vernam dat de politie nogmaals naar uw huis was gekomen toen u reeds in Almaty verbleef en ze er toen een eerste convocatie op uw naam achterliet. De politie kwam nog een derde keer langs toen u reeds in Moskou verbleef en liet er een tweede convocatie op uw naam achter. U werd telkens opgeroepen in hoedanigheid van medeplichtige door de Regionale afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van het Sverdlovskiydistrict. Vanuit Moskou reisde u vervolgens naar Brest (Wit-Rusland), waar u een andere persoon ontmoette in wiens appartement u twee tot drie weken verbleef. Aan deze persoon gaf u uw internationaal paspoort omdat hij dit document nodig had om uw verdere reis te regelen. Op 6 augustus 2012 vervoerde deze persoon u vervolgens tot aan een tankstation, waar u overstapte in een minibus. Met deze minibus reisde u ten slotte, vermoedelijk via Polen, door tot België, waar u aankwam op 9 augustus 2012 en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Kirgizische identiteitskaart, uw Kirgizisch rijbewijs en twee convocaties op uw naam."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat de gebeurtenissen in het kader van de politieke omwenteling in april 2010 en de interetnische clash tussen Kirgiezen en Oezbeken in Osj en Djalalabad in juni 2010 weliswaar een gevoel van angst hebben gecreëerd bij de andere minderheden. Dit heeft tot op heden, hoewel op individueel niveau etnisch geïnspireerde daden van vervolging kunnen voorkomen, niet geleid tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Dunganen. Daarom kunnen de loutere Dungaanse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië gezocht wordt door de autoriteiten omdat u bevriend was met vijf Chinese staatsburgers, die tevens uw handelspartners waren. Zij werden gezocht door de Chinese en Kirgizische autoriteiten omdat ze in China betrokken waren bij iets van politieke aard en ook u werd ervan verdacht hierbij betrokken te zijn.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld met betrekking tot een aantal belangrijke elementen van uw asielrelaas.

Zo zijn uw problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst ontstaan omdat u een handelsrelatie en contacten had met vijf Chinese staatsburgers die door de Kirgizische en Chinese autoriteiten worden gezocht omdat ze betrokken waren bij iets van politieke aard.

Omwille van uw contacten met deze twee personen werd ook u ervan verdacht hierbij betrokken te zijn (CGVS, p. 13-19).

U kon echter hoegenaamd niet aangeven waarom zij precies door zowel de Chinese als de Kirgizische autoriteiten worden gezocht, hoewel u verklaarde dat ze in China betrokken waren bij iets van politieke aard.

U wist echter niet bij wat zij dan precies betrokken waren noch waarom dit van politieke aard was en u hebt hier op geen enkele manier meer informatie over trachten te verkrijgen.

Zo wist u evenmin of zij tot een bepaalde beweging of vereniging in China behoorden noch wat zij dan precies aanhingen.

U wist ook niet of ze deelnamen aan criminele activiteiten, dan wel deel uitmaakten van een beweging die zich inliet met criminele activiteiten, en ook dit hebt u niet trachten te achterhalen.

U wist ten slotte niet of over deze personen of hun (politieke) activiteiten in de media werd bericht en u hebt dit evenmin nagegaan (CGVS, p. 17-18).

U kende bovendien de volledige namen niet van de Chinese staatsburgers die u de goederen leverden die u op de markt verkocht (CGVS, p. 16), hoewel u verklaarde dat u met hen bevriend raakte, zij u soms thuis bezochten en u soms met hen op stap ging (CGVS, p. 6-7, 18).

Voorts wist u niet of andere staatsburgers van Kirgizië die contact hadden of een handelsrelatie betrokken met deze Chinese staatsburgers ook problemen ondervonden omwille hiervan en u hebt zich hier geenszins over geïnformeerd (CGVS, p. 6, 16-17, 18).

Daarenboven is het uiterst merkwaardig dat deze handelspartners, die immers reeds één of twee jaar werden gezocht (CGVS, p. 18), het risico namen om de door u bestelde goederen slechts op 100 meter van de douane aan de grens van Kirgizië met China te leveren (CGVS, p. 5-7).

In dit verband is het eveneens opmerkelijk dat u niet wist of zij de goederen legaal invoerden en door de douane werden gecontroleerd, dan wel illegaal het land binnensmokkelden (CGVS, p. 7).

Ten slotte verklaarde u dat, omwille van uw band met deze gezochte Chinese staatsburgers, een strafzaak tegen u werd geopend.

U wist echter niet door welke dienst deze strafzaak werd geopend noch op basis van welke concrete verdenking deze zaak tegen u loopt, waar u ook niet naar hebt geïnformeerd. U wist evenmin of uw familie in het kader van deze strafzaak reeds een advocaat in de arm had genomen (CGVS, p. 18-19).

Ten slotte wist u ook niet of er ruchtbaarheid gegeven werd aan uw problemen (CGVS, p. 19).

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of minsten meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

U legde verder een fax voor van twee convocaties op uw naam, die bij u thuis in Kirgizië toekwamen nadat u het land was ontvlucht. U diende zich te melden bij de ROVD van het Sverdlovskij district in de hoedanigheid van medeplichtige (CGVS, p. 10-11).

Er moet vooreerst op gewezen worden dat de authenticiteit van deze convocaties niet kan worden nagegaan aangezien ze slechts een fax betreffen.

Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal stemde u ermee in de originele convocaties over te maken. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd. Het Commissariaat-generaal heeft tot op heden echter nog niets ontvangen.

Bovendien zijn er hoe dan ook ernstige aanwijzingen om de authenticiteit van deze convocaties in twijfel te trekken.

Zo ontbreekt op de onderste convocatie van de fax een stempel van de officiële uitreikingsinstantie waardoor de convocatie werd opgesteld en bevat geen van beide convocaties de datum waarop ze werden opgesteld.

Van beide convocaties werd het rechtse gedeelte immers niet ingevuld.

Op de bovenste convocatie werd zowaar het tijdstip waarop u zich diende te melden niet ingevuld.

Voorts verklaarde u betreffende deze convocaties dat u telkens werd opgeroepen in hoedanigheid van medeplichtige (CGVS, p. 11).

Geen van beide convocaties bevat echter enige informatie over de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen noch over de zaak in het kader waarvan u werd opgeroepen.

Voorts wist u niet wanneer precies beide convocaties bij u thuis toekwamen, hoewel u verklaarde dat de tweede convocatie toekwam in juli 2012, noch wanneer precies u zich telkens diende te melden (CGVS, p. 10-11). Ten slotte wist u niet bij welke persoon u zich met betrekking tot deze oproepingen diende te melden (CGVS, p. 11).

Dergelijke onwetendheid over de aan u persoonlijk gerichte convocaties, die u ter staving van uw asielaanvraag voorlegde om aan te tonen dat uw autoriteiten na uw vertrek uit Kirgizië er nog naar u op zoek waren, is niet aannemelijk.

Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Kirgizië naar België.

Zo verklaarde u dat u per taxi naar Almaty (Kazakhstan) reisde, van waar u het vliegtuig nam naar Moskou (Rusland). Vanuit Moskou ging u met de trein naar Brest (Wit-Rusland), waar u een persoon ontmoette in wiens appartement in Brest u twee tot drie weken verbleef, waarna hij u met zijn wagen naar een tankstation bracht, waar u overstapte in een minibus. Met deze minibus reisde u ten slotte, vermoedelijk via Polen, door tot in België (CGVS, p. 11-13). Aan de tussenpersoon bij wie u in Brest

verbleef diende u uw Kirgizisch internationaal paspoort af te geven, doch wist u hoegenaamd niet waarvoor hij dit precies nodig had (CGVS, p. 9).

U zou onderweg van Wit-Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en u werd onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 9-10, 13).

Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU, vermoedelijk via Polen, zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 10, 13).

U verklaarde voorts geen afspraken te hebben gemaakt met de personen die u van Wit-Rusland naar België begeleidde indien er onderweg aan een grenscontrole iets mis zou lopen (CGVS, p. 12-13). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het echter onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Kirgizisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde dat het door de tussenpersoon in Brest werd ingehouden (CGVS, p. 9), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw Kirgizische identiteitskaart en uw Kirgizisch rijbewijs), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen.

Deze documenten bevatten uitsluitend informatie over uw identiteit, die niet betwist wordt, doch geen info met betrekking tot de door u aangehaalde problemen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 31 oktober 2012 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), (zie het verzoekschrift, p. 3) "*van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*" (sic), evenals een schending van de (zie p. 3) "*algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel*". Verzoeker vat de bestreden beslissing samen, waarna hij een theoretische uiteenzetting geeft over het zorgvuldigheidsbeginsel, over de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel. Hij herhaalt kort zijn feitenrelaas en wijst op de stukken die hij heeft neergelegd.

Volgens verzoeker zijn de motieven van de commissaris-generaal (zie p. 4) "*niet dienstig om de bestreden beslissing te verantwoorden*".

Hij citeert vervolgens enkele arresten van 4 juli 2002 en 14 januari 2004 van de Raad van State omtrent het voordeel van de twijfel en de zwaarwichtigheid van lacunes en niet-overtuigende elementen.

Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing (zie p. 4) "*geen tegenstrijdigheden of leugenachtige elementen (worden) opgelijst*" en dat de commissaris-generaal "*op geen enkele manier het asielrelaas van de verzoekende partij (heeft) kunnen ontcrachten*".

Wat betreft zijn Chinese handelspartners laat verzoeker gelden dat hij (zie p. 4) "*een zeer duidelijke omschrijving*" heeft gegeven en dat hun volledige namen (zie p. 4) "*slechts een detail*" betreffen, zeker wanneer het de gewoonte is elkaar met bijnamen of roepnamen aan te spreken.

De opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker niet op de hoogte is van de criminele of politieke activiteiten van deze personen in China, vindt verzoeker (zie p. 5) "*bevreemdend*", "*absurd*" en

“REDICUUL” (sic); hij voert aan dat het niet zo is dat iemand van vrienden “ipso facto ook diens duister leven kent”.

De motivering aangaande de locatie van de handelstransacties, is volgens verzoeker (zie p. 5) *“intern strijdig”*, gezien de commissaris-generaal foutief aanneemt dat de transacties op het grondgebied van Kirgizië plaatsvonden, terwijl verzoeker stelt dat hij dit nooit heeft beweerd; (zie p. 5) *“hij ontkent dit met klem”*.

Volgens verzoeker verwacht de commissaris-generaal twee situaties en is het bovendien (zie p. 5) *“niet belangrijk voor het asielrelaas of de goederen effectief legaal of illegaal in Kirgizië werden ingevoerd”*, gezien het voorwerp van de asielprocedure het vluchtverhaal is (zie p. 5) *“en geen strafrechtelijk onderzoek naar al dan niet illegale handelswaar”*.

Wat betreft de strafklacht, vraagt verzoeker zich af hoe hij in hemelsnaam kan weten dat zijn handelspartners betrokken waren *“bij iets van politieke aard”*; hij hekelt het feit dat de commissaris-generaal (zie p. 5) *“geen motivering of enige bepaling (bijbrengt) waaruit blijkt dat de verzoekende partij dit moet weten”*.

Aangaande de vluchtroute, stelt verzoeker dat hij zijn vluchtverhaal heeft verteld (zie p. 5) *“zoals het zich heeft voorgedaan”*. Volgens verzoeker slaagt de commissaris-generaal er niet in (zie p. 5) *“om het relaas te ontkrachten”*; hij stelt dat de commissaris-generaal *“een halve pagina (besteedt) aan veronderstellingen en alludeert op mogelijke situaties”*, terwijl de commissaris-generaal niet met zekerheid weet via welk land verzoeker de EU binnenkwam en er *“kennelijk onomwonden van uit (gaat) dat dit via Polen was”*.

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal een theorie en analyse ontwikkelt over de procedure tot het betreden van de EU/Schengenzone en zijn gedachten voor werkelijkheid neemt (zie p. 6) *“zonder dat deze grondslag vinden in het administratief dossier”*, waarna hij het vluchtverhaal van verzoeker als ongeloofwaardig afwijst.

Aangaande de afwijzing van de bewijskracht van de convocaties door de commissaris-generaal, merkt verzoeker op dat er geen rapport wordt bijgevoegd waaruit blijkt dat in Kirgizië veel corruptie of een gewoonte van valse documenten heerst.

Dat de commissaris-generaal de stukken desondanks als vals bestempeld, is volgens verzoeker (zie p. 6) *“manifest intern strijdig”*. Hij voegt er in zijn verzoekschrift nog aan toe dat hij momenteel alles in het werk stelt om de originelen van de convocaties nog te bemachtigen. Verzoeker besluit dat *“er geen enkel motief”* aanwezig is om zijn asielverhaal te verwerpen zodat hem volgens rechtsspraak van de Raad van State het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Verder benadrukt de Raad dat het middel *“de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* onontvankelijk is, in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar arresten van de Raad van State en wijst erop dat in de bestreden beslissing *“geen tegenstrijdigheden of leugenachtige elementen (worden) opgelijst”* en dat de commissaris-generaal *“op geen enkele manier het asielrelaas van de verzoekende partij (heeft) kunnen ontkrachten”*.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals in casu.

Bovendien kan het voordeel van de twijfel slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, quod non in casu.

Zo was de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd over de redenen waarom zijn Chinese handelspartners zowel door de Chinese als door de Kirgizische autoriteiten werden gezocht, terwijl uit zijn verklaringen blijkt dat hij zijn asielmotieven baseert op de problemen die deze Chinese handelspartners hebben gekend:

“Zo zijn uw problemen met de autoriteiten in uw land van herkomst ontstaan omdat u een handelsrelatie en contacten had met vijf Chinese staatsburgers die door de Kirgizische en Chinese autoriteiten worden gezocht omdat ze betrokken waren bij iets van politieke aard.

Omwille van uw contacten met deze twee personen werd ook u ervan verdacht hierbij betrokken te zijn (CGVS, p. 13-19).

U kon echter hoegenaamd niet aangeven waarom zij precies door zowel de Chinese als de Kirgizische autoriteiten worden gezocht, hoewel u verklaarde dat ze in China betrokken waren bij iets van politieke aard.

U wist echter niet bij wat zij dan precies betrokken waren noch waarom dit van politieke aard was en u hebt hier op geen enkele manier meer informatie over trachten te verkrijgen.

Zo wist u evenmin of zij tot een bepaalde beweging of vereniging in China behoorden noch wat zij dan precies aanhingen.

U wist ook niet of ze deelnamen aan criminele activiteiten, dan wel deel uitmaakten van een beweging die zich inliet met criminele activiteiten, en ook dit hebt u niet trachten te achterhalen.

U wist ten slotte niet of over deze personen of hun (politieke) activiteiten in de media werd bericht en u hebt dit evenmin nagegaan (CGVS, p. 17-18).

U kende bovendien de volledige namen niet van de Chinese staatsburgers die u de goederen leverden die u op de markt verkocht (CGVS, p. 16), hoewel u verklaarde dat u met hen bevriend raakte, zij u soms thuis bezochten en u soms met hen op stap ging (CGVS, p. 6-7, 18).

Voorts wist u niet of andere staatsburgers van Kirgizië die contact hadden of een handelsrelatie betrokken met deze Chinese staatsburgers ook problemen ondervonden omwille hiervan en u hebt zich hier geenszins over geïnformeerd (CGVS, p. 6, 16-17, 18).

Daarenboven is het uiterst merkwaardig dat deze handelspartners, die immers reeds één of twee jaar werden gezocht (CGVS, p. 18), het risico namen om de door u bestelde goederen slechts op 100 meter van de douane aan de grens van Kirgizië met China te leveren (CGVS, p. 5-7).

In dit verband is het eveneens opmerkelijk dat u niet wist of zij de goederen legaal invoerden en door de douane werden gecontroleerd, dan wel illegaal het land binnensmokkelden (CGVS, p. 7).

Ten slotte verklaarde u dat, omwille van uw band met deze gezochte Chinese staatsburgers, een strafzaak tegen u werd geopend.

U wist echter niet door welke dienst deze strafzaak werd geopend noch op basis van welke concrete verdenking deze zaak tegen u loopt, waar u ook niet naar hebt geïnformeerd. U wist evenmin of uw familie in het kader van deze strafzaak reeds een advocaat in de arm had genomen (CGVS, p. 18-19).

Ten slotte wist u ook niet of er ruchtbaarheid gegeven werd aan uw problemen (CGVS, p. 19)."

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij "een zeer duidelijke omschrijving" heeft gegeven en dat hun volledige namen "slechts een detail" betreffen.

Op de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker niet op de hoogte is van de criminele of politieke activiteiten in China, antwoordt hij dat deze "bevreemdend", "absurd" en "REDICUUL" (sic) is; hij stelt dat het niet zo is dat iemand van vrienden "ipso facto ook diens duister leven kent".

De motivering aangaande de locatie van de handelstransactie, is volgens verzoeker "intern strijdig", gezien de commissaris-generaal foutief aanneemt dat de transacties op het grondgebied van Kirgizië plaatsvonden, terwijl verzoeker dit nooit heeft beweerd. Volgens verzoeker verwacht de commissaris-generaal twee situaties en is het bovendien "niet belangrijk voor het asielrelaas of de goederen effectief legaal of illegaal in Kirgizië werden ingevoerd".

Wat betreft de strafklacht, vraagt verzoeker zich af hoe hij in hemelsnaam kan weten dat zijn handelspartners betrokken waren "bij iets van politieke aard"; hij hekelt het feit dat de commissaris-generaal "geen motivering of enige bepaling (bijbrengt) waaruit blijkt dat de verzoekende partij dit moet weten".

De Raad stelt vast dat uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zijn asielmotieven baseert op problemen die hij zou hebben ondervonden omwille van de contacten met zijn Chinese handelspartners. Er kan dan ook in redelijkheid van verzoeker worden verwacht dat hij beter op de hoogte is dan wat naar voor komt uit zijn verklaringen omtrent de redenen van vervolging, minstens dat hij zich hierover heeft geïnformeerd.

Uit de verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker niet wist waarbij zijn Chinese handelspartners precies betrokken waren noch waarom dit van politieke aard was; verzoeker wist hier niet meer over te zeggen en heeft op geen enkele manier meer informatie hierover trachten te verkrijgen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij niet op de hoogte zou moeten zijn van de volledige namen van zijn Chinese handelspartners, merkt de commissaris-generaal in zijn nota terecht op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen een professionele relatie met deze personen had, dat hij bevriend met hen raakte, dat ze verzoeker soms thuis bezochten en dat verzoeker soms met hen op stap ging.

Gezien de aard van contacten die verzoeker met deze personen had, kan wel degelijk worden verwacht dat hij toch op de hoogte zou zijn van hun volledige naam.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing intern strijdig is, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar die in zijn nota stelt dat uit het verhoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker aanhaalde dat de goederen aan de douane werden geleverd en, als hij dat vroeg, ze thuis werden geleverd; dat verzoeker bovendien verklaarde dat hij niet wist of de handelswaar legaal of illegaal werd geleverd en dat hij zich daar ook geen vragen bij stelde.

De Raad ziet dan ook niet in waar de bestreden beslissing intern strijdig zou zijn, gezien de bestreden beslissing zich baseert op de verklaringen van verzoeker.

Bovendien is het volgens de Raad inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker niet weet door welke dienst een strafzaak tegen hem werd geopend, noch op basis van welke concrete verdenking, noch of zijn familie hiervoor een advocaat inschakelde, noch of er ruchtbaarheid werd gegeven aan zijn problemen; verzoeker heeft zich hierover ook niet geïnformeerd.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.

Van verzoeker kan ook worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen kennis heeft.

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker ook kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst.

De nalatige handelingen dienaangaande van verzoeker duiden op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Verder haalt de commissaris-generaal een aantal elementen aan waarom hij twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde convocaties:

“U legde verder een fax voor van twee convocaties op uw naam, die bij u thuis in Kirgizië toekwamen nadat u het land was ontvlucht. U diende zich te melden bij de ROVD van het Sverdlovskij district in de hoedanigheid van medeplichtige (CGVS, p. 10-11).

Er moet vooreerst op gewezen worden dat de authenticiteit van deze convocaties niet kan worden nagegaan aangezien ze slechts een fax betreffen.

Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal stemde u ermee in de originele convocaties over te maken. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd. Het Commissariaat-generaal heeft tot op heden echter nog niets ontvangen.

Bovendien zijn er hoe dan ook ernstige aanwijzingen om de authenticiteit van deze convocaties in twijfel te trekken.

Zo ontbreekt op de onderste convocatie van de fax een stempel van de officiële uitreikingsinstantie waardoor de convocatie werd opgesteld en bevat geen van beide convocaties de datum waarop ze werden opgesteld. Van beide convocaties werd het rechtse gedeelte immers niet ingevuld. Op de bovenste convocatie werd zowaar het tijdstip waarop u zich diende te melden niet ingevuld.

Voorts verklaarde u betreffende deze convocaties dat u telkens werd opgeroepen in hoedanigheid van medeplichtige (CGVS, p. 11). Geen van beide convocaties bevat echter enige informatie over de hoedanigheid waarin u werd opgeroepen noch over de zaak in het kader waarvan u werd opgeroepen. Voorts wist u niet wanneer precies beide convocaties bij u thuis toekwamen, hoewel u verklaarde dat de tweede convocatie toekwam in juli 2012, noch wanneer precies u zich telkens diende te melden (CGVS, p. 10-11). Ten slotte wist u niet bij welke persoon u zich met betrekking tot deze oproepingen diende te melden (CGVS, p. 11).”

In zijn verzoekschrift verweert verzoeker zich door te stellen dat er bij het administratief dossier geen rapport wordt bijgevoegd waaruit blijkt dat in Kirgizië veel corruptie of een gewoonte van valse documenten heerst. Dat de commissaris-generaal de stukken desondanks als vals bestempeld, is volgens verzoeker *“manifest intern strijdig”*. Hij voegt er in zijn verzoekschrift nog aan toe dat hij momenteel alles in het werk stelt om de originelen van de convocaties te bemachtigen.

Deze werden niet bijgebracht.

De Raad wijst erop dat de bijgebrachte stukken slechts faxen betreffen waaraan de Raad geen bewijswaarde omdat dergelijke stukken door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal ook een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS, nr. 180.410 van 4 maart 2008).

De commissaris-generaal maakt in zijn beslissing melding van ernstige incoherenties betreffende de stukken; deze vaststellingen zijn duidelijk afleidbaar uit het administratief dossier en zijn pertinent wat betreft de twijfel (RvS, nr. 89.050 van 20 juli 2000; RvS, nr. 100.976 van 21 november 2001).

Dergelijke onwetendheid over de aan verzoeker persoonlijk gerichte convocaties, die hij zelf ter staving van zijn asielaanvraag voorlegde om aan te tonen dat de autoriteiten na zijn vertrek uit Kirgizië er nog naar hem op zoek waren, is gelet op de vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing, inderdaad niet aannemelijk.

Verzoekers opmerking dat er geen rapport wordt bijgevoegd waaruit blijkt dat in Kirgizië veel corruptie of een gewoonte van valse documenten heerst, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in casu.

Hij onderneemt trouwens in zijn verzoekschrift geen poging om deze concrete vaststellingen te verklaren of te weerleggen.

De motivering dienaangaande blijft onverkort gelden en de Raad neemt deze over.

De commissaris-generaal hechtte evenmin geloof aan de door verzoeker voorgehouden reisweg van Kirgizië naar België:

“Zo verklaarde u dat u per taxi naar Almaty (Kazakhstan) reisde, van waar u het vliegtuig nam naar Moskou (Rusland). Vanuit Moskou ging u met de trein naar Brest (Wit-Rusland), waar u een persoon ontmoette in wiens appartement in Brest u twee tot drie weken verbleef, waarna hij u met zijn wagen naar een tankstation bracht, waar u overstapte in een minibus. Met deze minibus reisde u ten slotte, vermoedelijk via Polen, door tot in België (CGVS, p. 11-13).

Aan de tussenpersoon bij wie u in Brest verbleef diende u uw Kirgizisch internationaal paspoort af te geven, doch wist u hoegenaamd niet waarvoor hij dit precies nodig had (CGVS, p. 9).

U zou onderweg van Wit-Rusland naar België niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en u werd onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 9-10, 13).

Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU, vermoedelijk via Polen, zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 10, 13).

U verklaarde voorts geen afspraken te hebben gemaakt met de personen die u van Wit-Rusland naar België begeleidten indien er onderweg aan een grenscontrole iets mis zou lopen (CGVS, p. 12-13). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het echter onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zijn vluchtverhaal heeft verteld *“zoals het zich heeft voorgedaan”*. Hij is van mening dat de commissaris-generaal *“een halve pagina (besteedt) aan veronderstellingen en alludeert op mogelijke situaties”*, terwijl de commissaris-generaal niet met zekerheid weet via welk land verzoeker de EU binnenkwam en er *“kennelijk onomwonden van uit (gaat) dat dit via Polen was”*. Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal een theorie en analyse ontwikkelt over de procedure tot het betreden van de EU/Schengenzone en zijn gedachten voor werkelijkheid neemt *“zonder dat deze grondslag vinden in het administratief dossier”*.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij er in zijn nota van 21 november 2012 op wijst dat verzoeker zélf heeft verklaard vermoedelijk via Polen de EU te zijn binnengereisd; uit het verhoorverslag, noch uit de bestreden beslissing kan evenwel worden afgeleid dat de commissaris-generaal er *“kennelijk onomwonden van uit (gaat) dat dit via Polen was”*.

De Raad stelt vast dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn.

Hierdoor is het inderdaad ongeloofwaardig dat de chauffeur/passeur het risico zou nemen verzoeker geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor hem voorziene reisdocumenten.

Het is inderdaad een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoeker dat hij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de gevolgde reisroute en dat hij geen afspraken had gemaakt over wat hij diende te doen bij een eventuele identiteitscontrole.

De enkele bewering van verzoeker dat hij zijn vluchtverhaal heeft verteld *“zoals het zich heeft voorgedaan”*, mildert de strengheid van de controles niet.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, deelt de Raad het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn internationaal paspoort, waarvan hij verklaarde dat het door de tussenpersoon in Brest werd ingehouden, achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hem verkregen visum voor zijn reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop hij uit zijn land vertrokken is of de EU is binnengekomen, verborgen te houden.

Ook deze bevindingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Gelet op wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt. Er kan dan ook geen sprake zijn van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 14 september 2012 op het Commissariaat-generaal, in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE